

строежа на сградата за девическо училище²⁰. А „Турция“ съветва за същото перушци и допълва: „перушци ако искат да вървят по скоро в пътя на напредъка, нека се погрижат най-повече за девойките, защото от женския пол зависи благоденствието на всяко място²¹“.

Училището и учителите оказват всецяло активно влияние върху живота на селището, и най-вече върху читалището²², „което се развива добре“. Освен участието им като артисти в „театрото му“, голяма е и ролята им за обогатяване на библиотеката му²³. Най-активно е влиянието сред съселяните на учителите Петър Бонев, Димитър Г. Лачков, хаджи Георги Тилев, поп Петър Велчев, Димитър Малинчев, Ташко Мимидичков. Те са и в основата на изграждането на дружество „Съгласие“, обединило орачите, лозарите и винарите в градеца²⁴ чрез общата им идея „съгласие“ заради своята Перушица. За развитието и подпомагането на учебното дело допринася и едно от решенията им - за изпращане в чужбина нарочно на ученик по земледелие, който след това да е в полза на всички. За учител в земеделското училище²⁵ по земледелие е нает добре познатият им Христо Баларев, възпитаник на Загребското земеделско училище. В същата година се споменава и за откриване на земеделско училище в Перушица. Поради последвалите събития в селото през следващата година приключва неговото съществуване²⁶.

Като израз на уважение и признателност за заслугите на учителите от страна на перушци можем да посочим публикувания некролог по повод смъртта на учителя Димитър Лачков във вестник Македония²⁷. Там не само се изброяват заслугите му и високата му степен на образованост, но се изтъкват „изработените“ от него „доста неща за народната ни книжнина“, говори се „за деятелността му и благородните му намерения върху училищното управление и възпитание на чедата ни“. Редакцията подчертава заслугите му и изразява съпричастност към споделяната болка на съгражданите му с думите „кара ни да скърбим и болеем за един такъв народен сътрудник и най-доброжелателен“. И продължава, че той „от родолюбие, без да продума за утешение някак си на стопанката си“ без да притеснява със своите страдания, извървява пътя си до край. Конкретният пример подчертава всеотдайността като смисъл на живот и при другите изявени перушки учители. Най-видимо тези черти се открояват при голямата личност на Перушица - Учителят с главна буква - Петър Бонев, за когото знаем повече. На родолюбивото поприще той отдава сили, младост, енергия, страст. С готовност той усвоява и раздава знания, публикува статии и дописки в тогавашната преса с цел да подпомогне, да даде напътствия и съвети в разностранни области от живота, в които има познания и може да бъде полезен на своите сънародници. Той изоставя собствения си